

Марія Бойко

«ІМЕНІ ТВОГО РАДИ...»

Художник Юрій Самойленко набув сану диякона

Персональні виставки заслуженого діяча мистецтв України, голови Полтавської обласної організації НСХУ, патріота й романтика Юрія Самойленка завжди збирають численну аудиторію поціновувачів його таланту. Полотна майстра приваблюють багатовимірністю філософських сюжетів. Усе життя як дорогу до Бога розглядає і втілює своїм даром Юрій Олексійович, усі його твори – це щира молитва на славу Господа й України.

От і цього разу виставкова зала Духовно-культурного центру імені прп. Паїсія Величковського Свято-Успенського кафедрального собору міста Полтави ледь умістила всіх тих, хто бажав привітати ювіляра, сказати йому слова захоплення і помилуватися його новими творами.

Роботи, а їх виставлено не один десяток, – це нові полотна, глибокі, символічні, мудрі, що ніби аж сяють світлом Небесним. Кожне з них так або так повертає нас до українського генокоду, до проблеми національної самоідентифікації, за яку нашому народові не раз доводилося й доводиться сьогодні платити надто дорогу ціну. Аскетичні лики й витончена, ніжна природа, любов у кожній рисочці – велика, неозора любов до рідного краю, до одноплемінників – це щира молитва за рідний народ. Це роки, які набули досконалого мистецького виразу. І роботи художника зовсім не статичні: вони – як вікно у світ інакший, де часом може бути й некомфортно. Але й не ставить собі за мету митець сподобатися. Творчість Юрія Самойленка – це оголений нерв сучасності, глибоке переосмислення історії людства й українського народу.

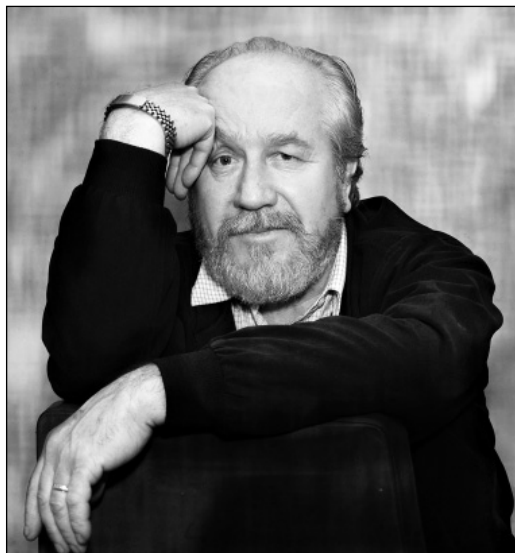
Юрій Самойленко, за словами гостей дійства, завжди ідентифікує себе з Україною: вона колиска, опора й основа його духу та творчості. Сам митець пригадує, що свою дорогу до храму розпочав ще в дитинстві... Церкву в їхньому селі було зруйновано,

тож якось бабуся раноранесенько повела його до храму в сусіднє село. І хоч був тоді зовсім юним хлопчиком, серцем відчув, що то бажана для нього і правильна дорога. Село спало, коли Юрко прийшов до Господа, а він уже тоді прокинувся – і за жодних життєвих обставин не позбувся свого переконання й віри в заступництво Господа за його рідну землю.

Тому не випадковою подією, яку також вистраждав-вимріяв Юрій Самойленко за довгі роки свого послуху, стало висвячення його саме в день Святого

Юрія Переможця Архієпископом Полтавським і Кременчуцьким Федором у сан диякона. До гостей вийшов уже не лише художник, відомий і шанований, а отець Юрій, як віднині можна звертатися до Юрія Олексійовича.

Це теж був шлях, який простелився, зокрема, розписуваннями храмів на Полтавщині й по всій Україні та навіть за кордоном. До прикладу, його іконопис, на якому світлі лики святих Юрій Самойленко зображує такими, що й душу б їм відкрив: вони мовби промовляють із-під пензля майстра. А ще громадська діяльність, бо від початку 1980-х років Юрій Самойленко послідовно відстоює право українців на власну незалежність, а згодом і на утвердження власної помісної української церкви.

Художник Юрій Самойленко. Фото

Відкриття ювілейної виставки художника Юрія Самойленка. Фото Ігоря Лотиша. Полтава, 6.05.2017 р.

Привітали ювіляра колеги-художники з Полтави, Пириятина, Миргорода, Лубен; прийшла громадськість, представники ЗМІ, тепле й вагоме слово сказали директор Полтавського художнього музею імені Миколи Ярошенка (Галереї мистецтв) Ольга Курчакова, ректор ПНПУ імені В. Г. Короленка, професор Микола Степаненко та багато інших.

І над усім цим яскравим, теплим дійством випромінювали сяйво картини, кликали й наворачтали у свою духовну безмежність відвідувачів виставки, обіцяючи бути проводирями до світу досконалішого за наш. Кожен із присутніх щиро бажав отцеві Юрію не полишати служити мистецтву, бо силу його впливу неможливо переоцінити.